

Uzvara

Finanšu pārskats

Ko tu stipram padarīsi!

Nu jau pagājušā gada 23.decembrī notika Rīgas atklātais čempionāts ārmreslingā, proti, – roku divcīņā, kurā roku atbalstam izmanto speciālu galdu. Šajās stiprroču cīņās piedalījās un arī uzvaru guva mūsu evaņģēlisti Guntars Baikovs.

"A b s o l ū t a j ā vērtējumā (piesakās visu kategoriju stiprākie) finālciņās uz abām rokām tikos ar pēdējo gadu Latvijas ārmreslinga stiprinieku Nr. 1 – Normundu Tomsonu. Uz labajām mani pārliecinoši uzvarēja Normunds, uz kreisajām – neuzvarēja gan," smaidīdams stāsta Guntars, jo uzvarēja – viņš pats, mūsu Biķeru draudzes evaņģēlisti! Ēmiet vērā – N. Tomsons svāra kategorijā virs 95 kg PAL [Professional Armwrestling League], t.i., profesionālajā ārmreslinga līgas reitingā cīņā ar kreisajām rokām ieņēma 6.vietu pasaulē, bet 2006. gada novembrī Pasaules čempionātā N.Tomsons izcīnīja divas otrās

Guntars Baikovs ar iegūto balvu

vietas – cīņā gan ar labo, gan ar kreiso roku. Bet tomēr decembrī Rīgā ar kreiso roku viņu uzveica mūsu Guntars. Sveicam un priecājamies līdzi!

Sludinājumi

*Biķeru Lasītāju kluba nākamā
tikšanās 2007. gada 21. martā plkst 18.00.
Apspriedīsim Bo Gircā grāmatu "Kristus baznīca".*

Draudzes locekļu ievēribai!

Visām LELB draudzēm ik gadu jāveic šādi maksājumi. Pirmais ir 1.00 lats par katru draudzes locekli gadā Bīskapa Kārļa Irbes fonda vajadzībām, no kura LELB piešķir palīdzību mācītājiem ar zemākiem ienākumiem vai kuri kalpo attālās vietās. Otrs maksājums, par kuru tika lemts 21. Sinodē, paredzēts LELB nozaru darba uzturēšanai. Šī summa ir mainīga un saskaņā ar Sinodes lēmumu pieaug ik gadu par vienu latu. Šogad šis mainīgais maksājums ir 3.50. Nākamgad tāpat par latu vairāk. Tāpat maksājums, kas draudzēm līdz 1. jūlijam jāieskaita LELB kontā, ir 4.50 no katra draudzes locekļa. Vēl esam aicināti uzturēt arī savu baznīcas iecirkni – 0.10 Ls. **Tāpat kopējā summa, ko pret kvīti draudzei iemaksā katrs pilntiesīgs draudzes loceklis, ir – 4. 60.** Ja kāds ir ziedojis lielāku summu, atlikums paliek draudzes vispārējām vajadzībām.

Maksājumus pieņem draudzes kasieris Uldis Šneiders svētdienās pēc dievkalpojuma.

2006. gada novembris

Ieņēmumi

Ziedojumi no kolektēm	1 101,49
Draudzes nodoklis	80,60
Mērķa ziedojumi draudzes avīzei	109,58
Mērķa ziedojums zvanu iegādei	3500,00
Hansabankas procenti	1,23
<u>Ziedojumi diakonijai</u>	<u>219,88</u>
Kopā	5 012,78

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	118,26
Draudzes darbinieku algas	549,79
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	147,27
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Biķeru draudzes avīzes drukāšana	178,18
Ūdens apgāde	19,15
Apsardze	35,40
Hansabankas pakalpojumi	3,30
Tālrūnis	12,04
Elektroapgāde	8,55
Medikamentu iegāde (diakonija)	44,40
Pabalsti (diakonija)	76,00
<u>Saimnieciskie izdevumi (diakonija)</u>	<u>110,80</u>
Kopā	1 550,97

LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS
BIĶERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes

Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 7702517, 7537229, 29172798

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Biķernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze

BIĶERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 1 (17)

2007. gada janvāris

2007. gada 10. janvārī

Gods Dievam, solis nostaigāts!

"Gods Dievam, solis nostaigāts / Uz mūžību, uz mājām," – dziedāja mūsu tēvi, un dziedam arī mēs gadu mijā. Šo gada soli esam nostaigājuši visi kopā, palikdami Dieva namā. Dieva nams ir celts un aprikots cilvēku dēļ. Lai gan tas tiek saukts par vietu, kur mājo Dievs, tomēr Viņš šajā šaurajā un necilajā vietā mājo ne Sevis, bet vienīgi cilvēku labā un cilvēku dēļ, lai tie varētu mājot Viņa tuvumā – žēlastībā un patiesībā, kas ievēd tos mūžīgajā dzīvē un godībā.

Dieva nams ir vieta, kur parādās Dieva žēlastības klātbūtne – caur Sava vārda mācību un Savām labestības dāvanām Viņš cilvēkus ved pie Sevis un dāvā tiem grēku piedošanu un svētlaimīgu mūžību. Tur, kur Dieva vārda dzīvināšana spēka un Viņa labestības dāvanu nav, tur pat tad, kad cilvēkiem šķietami labi klājas, Dievs vairāk ir klātesošs ar savu skarbo un iznīcinošo bauslības balsi visā radībā. Dieva vīrs Mozus šo balsi ir labi sadzirdējis – "Tu cilvēkus atkal dari par pīšļiem un saki: "Griezieties atkal atpakaļ, jūs cilvēku bērni!" .. Tu tos aizrauj kā plūdos, tie ir kā rīta miegs, tie ir kā zāle, kas agrumā ir augšanas spēka pilna, kas rītā atzēl un zied, vakarā vīst un kalst. Jo mēs iznīkstam Tavu dusmu priekšā, tiekam iznīcināti Tavas bardzības dēļ. Tu liec mūsu noziegumus

Savā priekšā, mūsu apslēptos grēkus Sava vaiga gaismā." (Ps. 90:3, 5–8) Šajā Dieva bauslības bargajā aicinājumā – "Griezieties atkal atpakaļ, jūs cilvēku bērni!" – atklājas un darbojas varens spēks, kuram nevienam nevar stāvēt pretī. Šis spēks vai nu iznīcina visus cilvēka zemes dzīves pūliņus un dara tos par pīšļiem un par neko, un pašu cilvēku, kailu un nabagu, ar visiem viņa grēku nopelniem iemet tumsā un nebeidzamās elles mokās, vai arī satriec cilvēka grēka lepnību un pašu cilvēku ar nožēlā noliektu galvu griež atpakaļ pie Sevis, ved Savā namā, un, dāvādams ticību, tam droši dod satvert un iemantot neiznīcīgo dzīvību, bet cilvēka dzīves pūliņus dara par augļiem, kas bagātīgi paliek un vairojas mūžībai. Tādēļ arī mums nezināmais dziesminieks no Dāvida nozīmētās Koraha dēlu dzimtas tā gaviļē par savu brīnumaino likteni – būt kopā ar savu dzimtu un pēcnācējiem Dieva namā, pie Dieva nama bagātības un pilnības. Viņš nesauc sevi par zemes rāpuli, bet par putniņu, kas spēj uzspurgt debesīs. Šim putniņam, kas pats ir debesu lidonis, uz zemes ir vietīņa, kur ligzdot un audzināt savus bērnus, kamēr tie viņa gādībā top stipri un no kusliem radījumiem, kas nebūtu cienīgi saukties pat par rāpuliem, kļūst par īstiem debesu iemītniekiem.

Tas ir stāsts arī par mums. Arī mēs, tāpat kā dziesminieks, neesam debesu būtnes vien. Pastāvīgas debesu būtnes ir tikai eņģeļi un aizmigušie svētie, kas svētlaimībā gaida godības atnesēju dienu – augšāmcelšanos. Mēs, tāpat kā putni, esam sieti arī pie zemes, jo pie zemes saistīta tā vieta, kur atveldzēties un ligzdu vīt. To droši mēs varam darīt tikai Dieva namā, kur atspīrgstam pie Viņa vārdu mācības un sakramentiem. Tur Kristus mūs un mūsu bērnus – vājos un nespēcīgos putnus – pats ir sapulcinājis kā putns savus mazuļus zem saviem varenajiem spārniem.

Lai katram no mums gan šajā gadā, kas vēl priekšā, gan visos nākamajos Tā Kunga gados Viņa namā ir atspīrgšanas vieta un pasargājums debesu ceļā šeit virs zemes, lai mēs varam iet no spēka uz spēku, līdz kamēr parādīsimies Dieva priekšā Cīnā. Lai Kristus Evaņģēlijā smēlam spēku un gudrību, kas ļauj mums padarīt šīs dzīves tukšnesi un nāves lauku sev apkārt par ūdeņiem bagātu un auglīgu zemi. Nav labākas vietas virs zemes kā Tā Kunga nams! "Tiešām, viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas! Stāvēt pie Dieva nama sliekšņa ir labāk nekā mājot bezdievības mājokļos!"

Jūsu Aleksandrs Bite

Kristības, iesvētības

25. decembrī – Ziemsvētku rītā – mūsu dievnamā notika kristības un iesvētības.

Kristīti:

Alvis Sebastians Kokins
Greta Ieva Grīnberga
Alise Alziņa
Renārs Bērziņš

Kristīti un iesvētīti:

Dace Komule
Zane Lakševica
Ivars Iesalnieks

Iesvētīti:

Kristīne Bērziņa
Zigmunds Pakalniņš
Gatis Pakalniņš

Kristus dzimšanas svētku rītā savu nesen dzimušo piekto bērniņu nesa kristīt jau ilggadēji mūsu draudzes locekļi - Gatis un Sandra Kokini. Vaicāju Sandrai, kā viņi nosaukuši mazo puisīti un kā vārds pie viņiem atnācis.

Sandra. Tiklīdz sapratu, ka gaidām bērniņu, jau zināju, ka sauksim viņu par Alvi. Vēl nebija zināms, vai būs puisītis vai meitenīte, bet vārdiņš man jau bija. Ģimene atsaucīgi to pieņēma. Otrs vārds - Sebastians - nāca vēlāk, tas, bērniņu raksturojot, it kā uzliek punktu uz "i". Puisītis mums ir ar savu raksturu, tomēr arī ļoti pacietīgs. Mums ir viegli ar viņu, viņš māk paciesties, ar viņu var sarunāt.

Bieži ir dzirdēts, ka vecāki saka, ka ļaus bērniņam "apvelties", sagaidīs vasaru un tad vedīs kristīt savu jaundzimušo. Kāpēc jums bija svarīgi savu bērniņu kristīt pēc iespējas ātrāk?

Sandra. Mūsu puisītis piedzima ātrāk par noteikto laiku. Kad viņu gaidījām, domājām, ka būtu brīnišķīgi, ja arī mūsu bērniņš dzimtu Ziemsvētkos. Bet Dievs lēma citādi, un mēs nodomājām - ja nesanāca dzimšana uz šo laiku, tad šajos priecīgajos svētkos būs kristības. Un kas var būt skaistāks par kristībām Ziemsvētku rītā!

Mēs paši jau 10 gadus ejam baznīcā, tās ir mūsu mājas, un kāpēc gan būtu jāgaida, lai uz mājām vestu savu bērniņu. Alviņa Sebastiana kristības notika tik dabiski un pašsaprotami - tas piederējās pie lietu kārtības. Bērniņš gulēja tik mierīgi, it kā saprotot, ka kaut kas īpaši labs notiek tajā rītā. Tas viss dvesa mieru, nebija nekādu uztraukumu, viss plūda tik mierīgi, it kā tā tam arī būtu jābūt.

Ko tu savam bērniņam gribi vēlēt un izlūgt no Dieva?

Sandra. Pats galvenais, ko es viņam gribu novēlēt un arī iemācīt, ir - būt laimīgam. Es pati esmu laimīgs cilvēks, es protu būt laimīga un domāju, ka varētu arī viņam to iemācīt.

Tas, ko es vienmēr lūdzu no Dieva, ir pasargājums. Es lūdzu: "Dievs, Tu redzi šo bērnu, Tu viņu mīli tāpat kā mani, tāpat kā citus manus bērniņus un visus cilvēkus. Tu redzi, ka viņš ir mūsu prieks, tāpēc, lūdzu, pasargi viņu no visa ļauna un esi visu laiku viņam klāt. Es zinu, ka Tu to dari, ka esi blakus, bet sargi šo dzīvi, kas ir sākusies, lai tā tiek pasargāta".

Es lūdzu arī, nē, drīzāk pateicos par tām svētībām, kuras Dievs dāvā man un bērniem. Pateicos par to, ka tās tiek dotas. Es zinu, ka mēs tās saņemam un Dievs ir tas, kas tās dāvā. [30]

Eva Lūse

Notikumi

Jau sesto gadu mūsu dievnamā Ziemsvētkus svinēja arī Ezerkrastu vidusskola (agrāk – 2. pagarinātās dienas skola). Katru gadu pirms Ziemsvētkiem, dodoties brīvdienās, skolēni kopā ar skolotājiem pulcējas uz dievkalpojumu. Tā arī 21. decembrī jau agri no rīta baznīcu piepildīja skolas bērni. Mācītājs A. Bite teica sprediķi par Jes. 9:1–5.

23. decembra rītā tikām aicināti noturēt svētbriņdi slimnīcā "Biķernieki". Turp tika sūtīti G. Baikovs un E. Bite. Ev. G. Baikovs slimnīcas darbiniekiem stāstīja par evaņģēlija tekstu Mk. 2:14–17.

Pagājušā gada nogalē, 26. decembra pievakarē, paprāvs draudzes locekļu pulks (~110) pulcējās kopā uz tradicionālo draudzes eglīti. Vakars iesākās ar jaukiem ievadu vārdiem dzejā un dziesmā. Tad visi ar lielu interesi varēja

noskatīties mūsu dramaturģes Lailas Čakares pēc Esteres grāmatas motīviem sarakstītu lugu dzejā par seno jūdu likstām un triumfu Babilonijas trimdā. Režisores Edītes Puriņas iestudējumā senais stāsts par Dieva izredzētās tautas brīnumaino izglābšanos no nāves un iznīcības briesmām bija ieguvis ļoti cilvēcīgas un skatītājam pietuvinātas aprises. To vēl īpaši paspilgtināja mūsu draudzes talantīgās aktieru trupās dzīvais tēlojums. Izrāde spēja skatītājos raisīt gan smieklus, gan dziļas pārdomas – lūk, arī tā Dievs ir glābis un uzturējis savu tautu, lai tajos tālajos Ziemassvētkos, ko katru gadu no jauna pieminam, varētu piedzimt pasaules Glābējs Jēzus Kristus.

Pēc lugas noskatīšanās eglīte ritēja tālāk ierastajā gaitā – ar lūgšanu, cienastiem, dāvanām, viktorīnām, priekšnesumiem.

Paldies rīkotājiem un palīgiem, paldies visiem, kas piedalījās!

Puspajokam

Velna Maitekļa atskaite par darbu Biķeros

Padevēgi ziņoju par savu misiju vienā no mūsu P r e t i n i e k a m ā j v i e t ā m – Biķernieku ielā 146. Kā jau zināms, tad tiku nosūtīts, lai pilnīgi un galīgi aizkavētu mūsu

interesu objektu – dvēseļu – nonākšanu Dieva rokās. Paklausot Jūsu padomam, jau iepriekš centos ievākt visu iespējamo informāciju par Viņa mājvietu un par mūs interesējošo dvēselīšu paradumiem. Tad nu tā. Vēl pirms neilga laika mūsējie tur bija guvuši pilnīgu uzvaru. Dvēselītēm pat bija liegta iespēja tur pulcēties, lai Dieva vārdi un citi Viņa drebuļus uzdzēsošie ieroči tos mainītu un no mūsu rokām ārā rautu. Taču pēdējā laikā lietas diez ko labi nav gājušas. Dieva mājvieta ir atkal saposta, un izskatās, ka Viņš tur ir iekārtojies uz palikšanu. Šķiet, ka soli pa solim pilnīgi mērķtiecīgā ļaunprātībā ir iznīcināti arī mūsu parasti iespēļejamie trumpji: nav vairs ne caurvēja, ne aukstuma, kas traucētu klausīties, ir sagādāts, kur sēdēt, ir darīts viss, lai tikai apgrūtinātu mūsu uzdevumu pie dvēselītēm. Jāsaka, Dievs tiešām te ir piestrādājis. Tas nu par Viņa mājasvietu. Nepatīkami, bet tas vēl nav sliktākais. Lieta tāda, ka dvēselītes, kuras tur pulcējās – vismaz liela daļa no tām jau nu noteikti –, ir pilnīgi Dieva varā nonākušas. Iedomājieties tikai – Dievs ir panācis, ka tās pieņēmušas Viņa vārdu un sakramentus un tic, ka to regulāra lietošana tām var palīdzēt un var apgrūtināt mūsu darbu. Viņam arvien tas izdodas! Un nu šīs dvēselītes ar lielu atbildību un centību Viņa vārdus un citus iestādījumus ne tikai pašas lieto, bet arī vēl citas uz to musina. Tās pat izveidojuši musināšanas stundas, un tad nu divreiz nedēļā cītīgi piestrādā pie tām dvēselītēm, kuras vēl nesen varējām uzskatīt par mūsējām. Patiesi baisi kļūst, to redzot. Kā tu tādus vairs parausi!

Taču, protams, vienmēr jau ir iespēja vismaz kādu no dvēselītēm paklupināt, lai no Dieva varas izrautu, jo Viņš, nesaprotu gan kādēļ, ļauj šīm dvēselītēm pašām izvēlēties, kam tās grib piederēt. Un tas nu ir mūsu spēks un iespēja. Ha–ha–ha, it kā tās pašas spētu kaut ko izvēlēties, ja vien Dieva vārdi un citi Viņa baisi stiprie līdzekļi tās pie Dieva nevestu un neuzturētu! Labi, ka ne visas dvēselītes šiem Viņa ieročiem tic un

tos uzcītīgi lieto. Tad nu pastāstīšu, kā es, liekot lietā savu pieredzi un tās lietas, ko dvēselītes pašas man bija sagatavojušas, veicu man uzticēto misiju.

Sagatavojos Dieva namā doties svētdienas rītos. Dvēselītes gan tur pulcējas arī citās dienās, taču pārāk bieži nonākt Viņa tuvumā, kā Jūs to labi saprotat, man nav nekādas vēlēšanās, tādēļ izvēlējos reizes, kad dvēselīšu tur ir gana daudz – lai darbs nav pa tukšo.

Ierados jau laicīgi. Kad pamazām sāka sanākt kopā dvēselītes, vispirms izspēlēju veco joku ar vietu aizņemšanu. Man tīri labi izdevās vairākām dvēselītēm iestāstīt, ka tieši tagad tām ir jārūpējas par saviem tuvākajiem un ka vislabākās rūpes ir vietas aizņemšana. Jo, ja kāds ieradīsies vēlāk un viņam nebūs rezervēta vieta, tad tā būs liela nelaime. Jums vajadzēja redzēt, kādu iespaidu tas radīja tajos, kuri gribēja šajās vietās iesēsties, bet – nevarēja! Gribējāt pasēdēt un paklausīties Dieva vārdus, bet – nekā, te ir rezervēti! Kādas tajā brīdī bija viņu domas! Jums to vajadzēja redzēt. Ha–ha–ha! Jā, šis joks nostrādā vienmēr.

Kad sēdvietas bija aizņemtas, man ātri bija jāpāriet pie nākamā paņēmiena. Tā nu es ņemos iestāstīt katram, kurš vien bija gatavs ieklausīties, ka pārrunāt pēdējos jaunumus – tas ir īstais veids, kā stiprināt draudzības saites un parādīt sevi kā ieinteresētu personu. Un arī tas man kā allažiņ padevās gods godam. Tā nu es dvēselīšu domas no Dieva un Viņa darbiem novērsu pie dvēselītēm pašām un viņu nedarbiņiem. Un pats jaukākais, ka tās dvēselītes, kuras paļāvās maniem pamudinājumiem un uzsāka šo čukstošo draudzības stiprināšanu, nu ļoti sekmīgi pievērsa arī citu dvēselīšu uzmanību. Tad man atlika tikai iečukstēt vieniem: "Klau, kāda interesanta lieta tiek runāta!", citiem: "Skat, tie gan Dievu netur godā!", citiem: Palūk, tie taču jūs nemaz neciena!"

Un aizgāja tā lietiņa – vieni klausījās citu čukstus, otri dusmojās, aizstāvojot mūsu pretinieku, citi apvainojās par necieņas izrādīšanu. Pavisam nedaudz piepūloties, man izdevās šo kumēdiņu izstiept visā viņu sapulces garumā, jo īpaši, kad viņi visi pēc kārtas gāja Dieva sakramentus – Absolūciju un Vakarēdienu – saņemt. Un tad, kamēr vieni vēl gaidīja, citus es mudināju uz īpaši aktīvu draudzēšanos. Jā, tas darbojās! Protams, pa vidu es, cik nu varēju pagūt, liku lietā arī citus pārbaudītus paņēmienus. Dvēselītes ir tik naivas, daudzas no viņām uzskata, ka tas,

ko viņas domā, ir viņu pašu domas! He–he! Tā nu es piemetu tām daudz un dažādas "pašu" domas – par to, kā citas dvēselītes gērbušās, par to, kā viena vai otra no tām izskatās, kad iet Dieva Sakramentus saņemt, par to, ko tās pašas šajā nedēļā darījušas un ko vēl darīs, kad Dieva namu atstās, un tā joprojām. Īpaši labi man tas izdevās sprediķa laikā, kad pārāk ilgi dudināt dvēselītēm šķita tā kā mazliet neērti. Tikai nedaudzas to atļāvās. Tad es centos nepiemirst arī par tiem mazajiem aparātiņiem, ko dvēselītes izmanto saziņai. Labi, ja izdevās aizkavēt to izslēgšanu; ja neizdevās, tad vismaz liku sirsniņām ik pa laikam domāt par aparātiņiem, tos vilk ārā no somām un kabatām, aplūkot un pārbaidīt, vai tik kas ļoti svarīgs nav noticis. Bet pa vidu starp šādām ierastām lietām es brīžiem pats sevi patīkami pārsteidzu ar dažiem oriģināliem gājieniem. Gribētu kādu no tiem pieminēt.

Mīļas man ir mazās dvēselītes – tās ātri padodas maniem pamudinājumiem. Atliek tikai šajā spēlē iesaistīt viņu vecākus – ai, kas tad iet vaļā! Tā dažkārt man izdodas vecākiem iestāstīt, ka tieši tās skaļākās mantiņas – pikstuļi un grabuļi, tetrīši un lielu atslēgu saišķīši utml. – būs tās, kuras mazās dvēselītes iepriecinās visvairāk. Un tā arī ir! Taču tas iepriecina arī mani, jo tad varu visu apkārtējo uzmanību mantiņai, mazajai dvēselītei un tās vecākiem piesaistīt. O, jā! Tad Dieva vārdi, kas tobrīd tiek runāti, tiek laisti vējā. Ja izdodas kādu mazo iedrošināt uz sparīgu, skaļu un ilglaicīgu sava viedokļa paušanu, tad atliek tikai vecākus pārliecināt, ka nekādā ziņā nedrīkst bērnu izvest nomierināties ārpus Dieva nama – tā taču būtu piekāpšanās mums, velniem. Tas labi darbojas! Es pamudinu mazo, tad pierunāju lielos un tad tikai atliek pārējo dvēselīšu ausis un domas pagriezt mazā virzienā, lai Dieva vārdi atkal izskanētu zilā gaisā.

Tā nu ar mainīgiem panākumiem, bet – cik nu spējis – esmu savu uzdevumu centies veikt. Tomēr jāatzīst, ka šis nams nav viegls kumosīņš. Dievs te caur sev uzticamajām dvēselītēm ir uzsācis liela roba ciršanu mūsu lauciņā, es es baidos, ka Viņa vārdu pārmēru uzcītīga sludināšana un citu Viņa ieroču lietošana var mums beigties visai bēdīgi. Arī dvēselītes Dieva vārdu ietekmē kļūst mums arvien nepakļāvīgākas un nepaklausīgākas, tādēļ ņemiet vērā – man var būt nepieciešama palīdzība. [30]

Jūsu centīgais kalps Maiteklis

Zvanu darbinātājs

Mūsu draudzē zvanus prot zvanīt vairāki vīri. Daudzus gadus to darīja tikai Jānis Šneiders, paretam viņu aizstāja priekšnieks Ivo Ozoliņš vai Arturs Čakars. Vēlāk zvanus ar prieku sāka zvanīt arī Juris Balodis, tagad viņš parasti ir tas, kurš tornī kāpj svētdienās. Otrdienu dievkalpojumus joprojām iezvana Jānis, bet tajās reizēs, kad viņam darbā iekrita dežūra, parasti palikām bez zvanu skaņām. Taču jau kādu laiku Jāņa prombūtnē otrdienas rītos zvanīšanu uzņēmies Armands Kalniņš, un arī viņam tas itin labi padodas.

Šoreiz saruna ar Juri Balodi, kurš zvana pienākumus pilda svētdienās.

Pastāsti, kā Tu sāki zvanīt!

Vienu svētdienu, jau pirms kādiem desmit gadiem, Aleksandrs ieteicās, ka es varētu nozvanīt. Kopš tās reizes arī svētdienās zvanu.

Vai zvaniķim ir nepieciešama muzikālā dzirde vai svarīga ir tikai ritma izjūta?

Zvaniķim pats svarīgākais ir vispār saglabāt dzirdi, bet, protams, zvanot kādu melodiju ar vairākiem zvaniem, nelielām muzikālām iemaņām jābūt.

Kāda ir atšķirība zvanot ar vairākiem zvaniem?

Galvenā atšķirība šoreiz nav zvanu skaitā, bet gan zvanu konstrukcijā. Ja vecajam zvanam mēle kustējās uz visām pusēm un bija vajadzīgas zināmas iemaņas lai tā nesāktu griezties uz riņķi, tad jaunajiem zvaniem mēle ir nostiprināta tā, lai tā kustētos vienā plaknē, un atliek tikai

Zvanu uzstādīšana

kustināt zvanu. Tāpat arī zvanu iegultojums attiecībā pret zvanu smaguma centru ir citāds. Ja vecais zvans bija iekārts zvana augšpusē, tad jaunie iegultoti tuvāk smaguma centra vidusdaļai un, pamatīgi iešūpojot, tie paši zvana daudz ilgāk, tā kā ar jaunajiem zvaniem ir vieglāk.

Vai mūsu baznīcā tiek zvanīta noteikta melodija?

Noteikta melodija tā pagaidām nav, bet, kad uzliksim trešo jauno zvanu, tad gan būs. Reiz, apmēram pirms gada, zvanot pamanīju, ka Jānis (*J.Šneiders – red. piez.*) – viņš šad un tad mani aizstāj – augšā atstājis āmuru, tieši rokas stiepiena attālumā no zvana, un nolēmu to izmantot zvanu melodijas veidošanā. Uzsitot

pustaktī zvanam pa korpusa augšdaļu, dzirdēju, ka tur skaņa ir drusku augstāka, – tas pavēra man jaunas iespējas. Baznīcēni pat jautāja: "Vai tad jau ir divi zvani?"

Vai Tev zvanot ir bijuši kādi pārdzīvojumi vai brīži, kas īpaši palikuši atmiņā?

Tas bija Biķeru 240 gadu jubilejā, kad pēc dziedāšanas (*Juris ir arī draudzes vokālā ansambļa dalībnieks. – Red. piez.*) uzgāju palīdzēt Jānim nozvanīt. Nekad jau nebiju redzējis, kā citi zvana. Tad sapratu, kāpēc Jānim zvani skan divreiz skaļāk, – viņš zvana pavisam citādi nekā es. Nu sapratu, kā tad īsti pareizi ir jāzvana. [322]

Intervēja Eva Lūse

Juris Balodis zvanu tornī

Jaunie zvani

Draudzes dzīve

Teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem!

Daudzi jau ir ieklausījušies, ka kopš neilga laika citādi tiek iezvanīts dievkalpojuma sākums un beigas. Tas ir tāpēc, ka mūsu Biķeru dievnama tornī ir uzstādīti jauni zvani. Viens no tiem, kuram par to sakām pateicību, ir draudzes priekšnieka vietnieks Armands Kalniņš. Lūzdu viņu pastāstīt par to, kā radās doma par jaunu zvanu nepieciešamību, kā arī par to, kur un kā tie izgatavoti.

Kā radās doma, ka mūsu dievnamam ir vajadzīgi jauni zvani?

Jāsāk ir ar vēsturi. Kad 1989. gadā draudze atjaunojās, mūsu dievnamam nebija neviena zvana. Kad draudzes priekšnieks Ivo Ozoliņš Rundāles pilī interesējās par mūsu baznīcas veco altāri (kā zināms, tas tika nomontēts un glabāts Rundāles pilī tāpat kā daudzu citu dievnamu inventārs) – kādā stāvoklī tas ir, vai tas ir atjaunojams, tad, apskatot pils muzeja eksponātus, ieraudzīja, ka tur uzglabājas arī vairāku baznīcu zvani. Rundāles pils muzeja direktors bija labprātīgs un piedāvāja mums kādu no zvaniem. Tika paņemts Iecavas baznīcas zvans, jo Iecavas baznīca tolaik bija pavisam izpostīta, un šķita, ka draudzei tas vairs nebūs vajadzīgs. Tā diezgan ilgi šis zvans zvanīja mūsu dievnama tornī.

Bijām dabūjuši vēl vienu zvanu – Zaļenieku kapu zvanu. Arī to bija atgādājis Ivo Ozoliņš. Stāsts ir šāds: savulaik Māris Lukaševics – viens no pirmajiem teoloģijas studentiem, kas kalpoja mūsu draudzē, tagad mācītājs Adelaidē, Austrālijā, – bija uzaicināts noturēt dievkalpojumu Zaļeniekos. Viņam līdzī braucis arī mūsu Ivo. Pēc kalpojuma pie Zaļenieku kapiem zālē tie ieraudzījuši pamestu zvanu. Esot bijis sagāzies kapu zvana tornis, un zvans gulējis pamests, nevienam nevajadzīgs. Vietējie teikuši, lai tik ņemot, ja mūsu dievnamam derot. Tā Ivo nākamajā dienā ar atbilstošu transportu braucis tam pakaļ un vedis uz Biķeriem. Un šķiet, ka šis zvans pat pirmais – vēl pirms Iecavas zvana – nokļuvis mūsu tolaik vēl atjaunojamā dievnama tornī. Ilgu laiku tika zvanīti abi zvani kopā – tas mūsu baznīcēniem īpaši patika. Kad Iecavas baznīcu atjaunoja un

tās zvans atgriezās savā īstajā vietā (tas bija 1994. gadā), tad mums palika tikai kapu zvans...

Bet arī par Iecavas zvana atgriešanos mājās mūsu priekšniekam Ivo ir interesants stāsts. Reiz viņš, braucot ar mašīnu, apstājies, lai paņemtu kādu kundzi, kas uz ceļa stopējusi. Ceļā runājuši, un atklājies, ka kundze ir no Iecavas draudzes – stāstījusi, ka viņi pamazām atjaunojot savu dievnamu. Savukārt Ivo viņai pastāstījis, ka

Armands Kalniņš

ieccaviešu zvans skandina mūsu tornī, par ko kundze ļoti brīnījies. Ivo sacījis, tiklīdz būs atjaunots Iecavas baznīcas tornis, lai dodot ziņu un braucot pēc sava zvana. Tā arī notika. Bija skaids, ka mūsu dievnamam ir vajadzīgs savs kārtīgs baznīcas zvans. Arī daži draudzes locekļi sacīja, ka kapu zvana skaņa neesot tāda, kādam vajadzētu būt dievnama zvanam. Arī pēc izmēriem zvans bija mazāks, nekā tam tornī bija atvēlētā vieta jau kopš dievnama celšanas laika. Mūsu baznīcā bijuši divi zvani – jau sākotnēji baznīcas tornis tā ir izbūvēts –, tāpēc arī mums bija doma par divu zvanu iegādi.

Kā tad radās ideja par trim zvaniem, un kur tie tika izgatavoti?

Sākotnēji informāciju par to, kur varētu izgatavot zvanus, kopā ar mācītāju meklējām internetā. No pieejamās informācijas izvēlējamies divus uzņēmumus – vienu Baltkrievijā un vienu Polijā. Uzreiz noskaidrojām, ka Latvijā tik lielus zvanus atliet nav iespējams. Liepājā mums piedāvāja izgatavot tikpat lielu zvanu, kāds bija iepriekšējais, tomēr mēs gribējām lielākus – lai tie būtu atbilstoši zvana torņa izmēriem.

Pagājušā gada pavasarī, aprīļa beigās, kopā ar Jāni Šneideru apmeklējām gan Baltkrievijas, gan Polijas uzņēmumu. Redzot izgatavošanas apstākļus un klausoties izgatavoto zvanu skanējumu, izvēlējamies Felčinsku lietuvu Polijā.

Par to, ka labāk būtu uzstādīt trīs, nevis divus zvanus, mūs pārliecināja Felčisku lietuviešu īpašnieks, stāstīdams par iespēju zvanīt melodiski. Šī ideja guva

apstiprinājumu draudzes muzikālo cilvēku vidū, un tā mēs nolēmām, ka mūsu dievnamā būs trīs zvani. Felčinsku lietuviešu īpašnieki jau septītajā paaudzē nodarbojas ar zvanu liešanu, ar lepmumu viņi stāstīja, ka ir izgatavojuši lielāko zvanu Polijā, kura svars ir 11 tonnas. Salīdzināšanai varu minēt, cik sver mūsu jaunie baznīcas zvani: lielākais – 300 kg, vidējais – 150 kg, mazākais – 70 kg. Zvanu izmērs diametrā ir tas, kas nosaka, kādā augstumā tas skan. Katram izmēram ir noteikta skaņa. Mūsu zvanu skaņas ir: do, mi un sol. Piemēra pēc varu minēt to, ka Baltkrievijā – lai gan zvani bija vienāda lieluma – to skaņas atšķīrās.

Vai poļi zināja, kam viņi izgatavo zvanus?

Jā, viņi zināja, ka zvani ceļos uz Latviju, viņi paši tos arī atveda. Felčinsku lietuviešu īpašnieka dēls kopā ar palīgu – mums par lielu izbrīnu un par spīti zvanu ievērojamam svaram – tos arī ļoti veikli izkrāva. Kamēr mēs stāvējām un domājām, kā tos varētu ērtāk un ātrāk izcelt, divi poļu kungļi ļoti veikli to izdarīja. Nu viņi zina, kur skanēs viņu izgatavotie zvani.

No kāda materiāla zvani ir izgatavoti, un vai uz tiem kaut kas ir rakstīts?

Zvani ir izgatavoti no īpašas lejamās bronzas, un pēc draudzes mācītāja Aleksandra Bites izvēles uz zvaniem ir atlieti šādi vārdi – uz lielākā: *Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils*, uz vidējā: *Teiciet Viņu ar gaviļu zvaniem. Visi, kam dāva, lai slavē To Kungu! Aleluja! (Ps. 150:5-6)*, uz mazākā: *Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam visa pasaule! (Ps. 96:1)*. Uz katra zvana ir arī uzraksts: *Biķeru evaņģēliski luteriskā draudze * A.D. 2006*, kā arī poļu valodā rakstīts, ka tas izgatavots Januša Felčinska zvanu lietuvē. Šobrīd ir uzstādīti tikai divi zvani, bet drīzumā būs visi trīs.

Kas notiks ar iepriekšējo Biķeru zvanu?

Piedāvāsim īpašniekiem – Zaļenieku draudzei, bet, ja viņi atteiksies, tas noderēs Biķeru kapu kapličiai, jo pagaidām tā ir bez zvana.

Paldies Armandam par sarunu! Vēl tikai vēlos minēt to, ka zvani ir iegādāti par draudzes locekļu ziedojumiem, no kuriem viens ir bijis novirzīts speciāli zvanu iegādei. Kopējā nepieciešamā summa bija 11 000 eiro. [322]

Ar Armandu Kalniņu sarunājās Eva Lūse

Tēmas turpinājumā lasiet interviju 6. lpp.

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bīte

(3. turpinājums.)

Jēzus Kristus – glābiņš grēciniekam

Iepriekšējais Augsburgas TA artikuls *Par iedzimto grēku* atklāj visu neatpestītā cilvēka dzimuma bezcerību Dieva tiesas priekšā. Bauslības spriedums ir šāds: nāve un mūžīgas mokas par visu, ko cilvēks domājis, runājis un darījis! Taču Dieva Dēls Savā bezgalīgajā mīlestībā un svētumā ir pats stājies ceļā varenajam bauslības zobenam, kam bija jāsoda mūs, tā kļūdams mums par vairogu – "Tas Kungs ir.. mans vairogs" (Ps. 18:3). Bauslības cirtiens, kuram bija mūs jānogalina, ir trāpījis Dieva Dēlam, likdams Viņam ciest, mirt un grimt kapā mūsu vietā un mūsu dēļ. Kristus krusta mokas ir apstiprinājums pilnīgam pasaules bezcerīgumam: ja mūsu grēki liek šādi ciest pašam Dieva Dēlam, tad kādas gan mokas būtu pelnījuši mēs paši, "pēc savas dabas būdami Dieva dusmības bērni" (Ef. 2:3)?

Bieži vien cilvēki nesaprot nedz grēka dziļumu, nedz Dieva atbildi pasaulei – Kristu, tāpēc domā: ja vien cilvēks cenšas darīt labu un klausīt bauslībai, tad viņš iemantos Dieva žēlastību; tādiem, protams, šķiet, ka pilnīgi pietiek ar Mozu, Budu, Muhamedu vai Dzīvās ētikas mācību. Par Kristu tie domā vienīgi kā par vienu no cilvēces lielajiem skolotājiem, kas māca bauslību; krusta nopelniem tiem šķiet nesaprotams un lieks. Tādi cilvēki pārprot pašu kristīgās ticības būtību – to, ar ko kristietība atšķiras no visām citām pasaules reliģijām. Mēs varētu piekrist, ka gan kristietībai, gan citām pasaules reliģijām ir kas kopīgs – bauslība un darbi. Taču tikai kristietībā ir Kristus un ticība. Svētie Raksti mums atklāj to, ka bauslība ir pilnīgi nespēcīga mūsu grēka dēļ, tāpat pilnīgi nespēcīga ir arī Mozus, Buda, Muhameds, Dzīvās ētikas skolotāji un visi citi dižgari, bet spēcīgs un varens ir vienīgi Kristus un Viņa upuris. Par to mums skaidri raksta apustulis Pāvils: "Ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš

grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi." (Rom. 8:3) Kristus ir darījis to, ko mēs, bauslības pamudināti, paši nespējam.

To pašu ir gribējuši skaidri parādīt arī mūsu ticības tēvi, kad tūdaļ pēc otrā artikula *Par iedzimto grēku* viņi ir uzrakstījuši artikulu *Par Dieva Dēlu* – "Tiek arī mācīts, ka Vārds, tas ir, Dieva Dēls, ir pieņēmis cilvēka dabu svētlaimīgās jaunavas Marijas klēpī, tā ka divas dabas – dievišķā un cilvēciskā – ir nedalāmi vienotas vienā personā: viens Kristus, patiess Dievs un patiess cilvēks, piedzimis no Jaunavas Marijas, patiesi cietis, krustā sists, miris un kapā guldīts, lai mums dāvātu izlīgumu ar Tēvu un taptu upuris ne tikai par iedzimto vainu, bet arī par visiem cilvēku izdarītajiem grēkiem."

Tas mums parāda, ka Kristus atnāca uz šo pasauli, lai upurētu Sevi kā izlīguma upuri Dievam par pasaules grēkiem, nevis lai tikai pamācītu cilvēkus bauslības lietās. Tātad Dieva Dēlam bija jāklūst par Cilvēku, lai cilvēka miesā uzvarētu to, kas tajā pēc grēkā krišanas iemājojis un netraucēti valda: grēku un nāvi. Grēks un nāve ir divas tādas kaites, ar ko slimo visi; neviens no zemes ļaudīm to nav varējis izslimot un palikt dzīvs. Dažus gan ir īpaši pasargājusi Dieva žēlastība, taču, ja nebūtu divu mīklaino notikumu ar Ēnohu un Ēliju, tad nāves ieņēmumu un izdevumu ailes būtu vienādas. Grēku un nāvi "pārslimot" ir varējis vienīgi Jēzus Kristus – patiess Dievs un patiess cilvēks.

Šajā sakarā būtu īpaši jāizceļ nozīmīgie šī ticības artikula vārdi par to, ka Kristus "divas dabas – dievišķā un cilvēciskā – ir nedalāmi vienotas vienā personā: viens Kristus, patiess Dievs un patiess cilvēks". Šiem vārdiem nav tikai kāda teorētiska nozīme, bet – kā jau visai patiesajai teoloģijai – arī ļoti praktiska nozīme. Vienmēr būtu jāatceras, ka Dieva vārda patiesībai un tās izzināšanai ir ļoti praktiska vērtība – tā atklāj mums pestīšanu no grēka un nāves un dāvā ticīgajiem mūžīgo dzīvību, un pasaulē nav nekā praktiskāka par mūžīgo dzīvību. Tātad šo ticības apliecības vārdu praktiskā nozīme ir šāda: tādēļ, ka Kristus ir patiess Dievs, Viņš var mūs izglābt un pievest Tēvam (jo to var tikai Dievs), un tādēļ, ka Kristus ir patiess cilvēks, kas savā cilvēciskajā miesā ir uzvarējis grēku un nāvi, mēs, cilvēki būdami, varam šo Viņa darbu iemantot.

Īsāk sakot: tāpēc, ka Viņš ir Dievs, Viņš var mūs izglābt, un tāpēc, ka Viņš ir cilvēks, mēs varam šo Viņa dāvanu saņemt.

Tātad, pirmkārt, Viņš ir patiess Dievs. Svētie Raksti saka, ka caur Viņu mēs esam ieguvuši līdzdaļu pie dievišķās dabas (2. Pēt. 1:4). Tas nozīmē, ka arī Viņš pats ir patiess Dievs, jo nekas, kas ir mazāks par Dievu, mūs nevar tuvināt Dievam. Lai to labāk saprastu, izmantosim ilustrāciju no matemātikas pasaules.

Iedomāsimies skaitlisko bezgalību un jebkura lieluma galīgus skaitļus: visi galīgie skaitļi ir vienā ziņā vienādi – tie visi, lieli un mazi, ir bezgalīgi tālu no bezgalības. Šajā ziņā nav pilnīgi nekādas atšķirības starp vieninieku un simt miljardiem – no bezgalības tos abus šķir... vesela bezgalība. Nav iespējams tāds skaitlis, kas būtu tikai nedaudz mazāks par bezgalību un tā varētu mūs tai tuvināt; pat vislielākie skaitļi mūs nespēj tuvināt bezgalībai necik, bezgalība vienmēr paliek tikpat bezgalīgi tālu, cik bijusi.

Ja Kristus būtu kaut kas mazāks nekā patiess Dievs, tad arī Viņš nevarētu mūs tuvināt Dievam necik, jo tad Viņš būtu tikpat bezgalīgi tālu no Dieva kā visas pārējās būtnes. Tāpēc atcerēsimies to labi: nekas, kas nav Dievs, mūs nevar tuvināt Dievam, to var tikai patiesais Dievs Jēzus Kristus ar savu dievišķo vārdu. Tas ir labi jāiegaumē un jāsaprot, lai mēs nemeklētu citus starpniekus, kas mūs vestu pie Dieva.

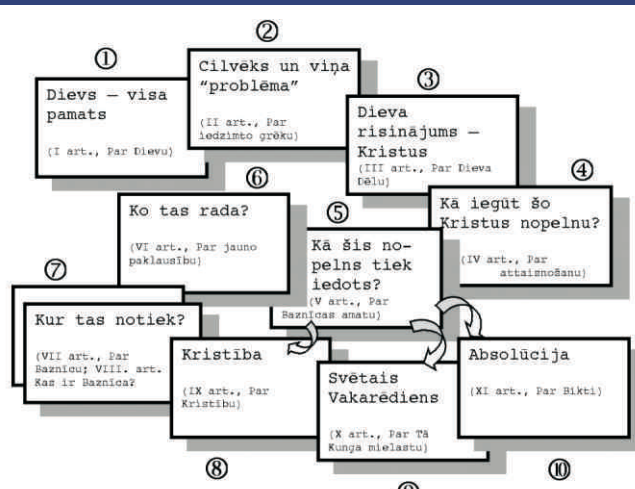
Otrkārt, Jēzus Kristus ir arī patiess cilvēks. Kā mēs, cilvēki, varam satvert lietas, kas nav mums tiešā veidā satveramas – piemēram, gaismu vai uguni? Vai mēs tās varam satvert un noturēt ar pliku roku? Protams, ne. Mums ir vajadzīgs kaut kas tāds, kas spēj šīs lietas saturēt un ko savukārt varam satvert mēs: gaismai – lampu vai lukturi, ugunij – lāpu vai sveci. Kā gan mēs, kas esam bezgala tālu no Dieva, varētu sasniegt un satvert ko dievišķu? Tikai Kristū, kas ir patiess Dievs un patiess cilvēks, mēs to varam – kad ticībā satveram cilvēku Jēzu Kristu, krustā sisto, tad arī esam vienībā ar Dievu. Ar mums šī neiespējamā lieta var notikt tāpēc, ka Kristū tā jau ir notikusi, – Viņš, Dieva Dēls, ir patiess Dievs, kas tapis cilvēks, Viņā mēs, cilvēki, garīgi būdami Kristus miesas locekļi, varam tapt par Dieva bērniem un debesu valstības līdzmantiniekiem.

Mācība

Tas notiek, kad Kristus dēļ un Kristū mūsu grēki mums top piedoti. Kā jau iepriekš īsi pieminēts, tas ir iespējams tādēļ, ka Kristus, būdams patiess cilvēks, ir piepildījis bauslības prasības – gan ar saviem pilnīgajiem un nevainojamajiem darbiem mīlēdams Dievu pār visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu, gan ar savām ciešanām, kas Viņam bija jāizcieš kā sodu par mūsu grēkiem, kurus Viņš kā Dieva Jērs bija reāli uzņēmies uz Sevi, un tā "To, kas grēka nepazīna, Dievs mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība" (2. Kor. 5:21). Tātad tas notiek tāpēc, ka Kristus ir dzīvojis kā īstens svētais, nomiris kā vislielākais grēcinieks un augšāmcelis kā Dieva Dēls spēkā un godībā. Kā gan darbs, ko veicis Viņš, var izglābt mūs? Vai tad visam tam nebija jānotiek ar mums pašiem? Jā gan, tam ir jānotiek ar mums pašiem, un tas jau arī ar mums notiek. Tikai tas notiek citādi, nekā tas notika ar Kristu, – viss darba un ciešanu smagums tika Viņam, mums – tikai mazumiņš no smaguma un viss augļu saldums! Kā tas iespējams? Paskaidrojumam šeit varētu lietot kādu ilustrāciju no medicīnas.

Ja kāds cilvēks ir izslimojis bakas, difteriju vai kādu citu infekcijas slimību, viņa asinīs izveidojas antivielas, kas nodrošina imunitāti viņa organismam un var tikt izmantotas arī citu cilvēku ārstēšanā no šīm slimībām. Lai varētu palīdzēt citiem saslimušajiem, viņu organismā tiek ievadīts asins serums jeb imūnserums, kas iegūts no tā, kurš šīs slimības ir izslimojis un izvesēlojies. Līdzīgi varētu runāt arī par Kristus dāvāto pestīšanu, – Kristus savā cilvēciskajā miesā, kļūdams par Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus, ir izslimojis visas cilvēces galveno infekcijas slimību, kas tiek nodota no paaudzes paaudzē – grēku un nāvi – un ir "izvesēlojies", augšāmceļdamies godībā trešajā dienā.

Tā kā grēks ir garīgs, tad arī šo uzvaru jeb "izvesēlošanos" mēs saņemam garīgi, tas ir – caur ticību. To sauc par attaisnošanu ticībā, kas notiek, kad Kristus asiņu spēks jeb, runājot šīs medicīniskās līdzības vārdiem, Kristus "pretgrēka imūnserums" tiek ticībā saņemts un nokļūst cilvēka dvēselē. Par to vairāk runāsim nākamā Augsburgas ticības apliecības artikula *Par attaisnošanu* sakarā. Tāpat šo līdzību mēs varēsim labi izmantot, kad runāsim par turpmākajiem artikuliem, kuros sniegtas atbildes uz jautājumiem: *kā Kristus asiņu spēks jeb "pretgrēka imūnserums" tiek mums iedots? Ko tas izmaina mūsos? Kur un kā tas notiek? Kādi ir šī "pretgrēka imūnseruma" īpašie nesēji – sakramenti? Kā labi un sekmīgi šīs dāvanas saņemt? Kas traucē tam, lai tas varētu labi un sekmīgi notikt?*

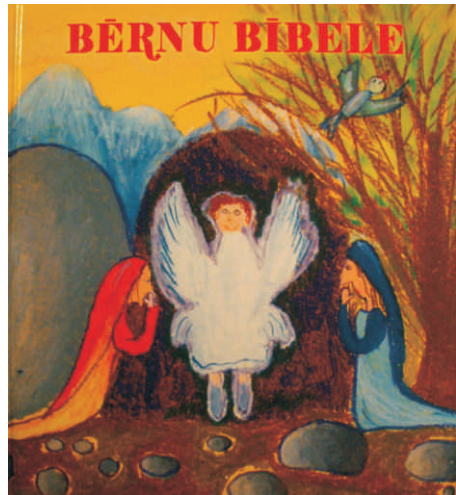
Tā mēs jau varam labi saskatīt to secību un loģiku, kas savā starpā saista mūsu ticības apliecības ķermeņa galvenos artikuslus jeb locekļus. Skaidrības labad to varētu atainot šādi (sk. attēlu).

(Turpinājums sekos.)

Jauna grāmata

Jaunā “Bērnū Bībele”

Maija Krēšlīņa

Pavisam nesen, 2006. gada nogalē, Latvijas Bībeles biedrība klajā laidusi jaunu Bībeli bērniem, kuras tapšanā līdzī darbojušies arī paši bērni. Šī Bībele atšķiras no visām citām Latvijā jau izdotajām bērnu Bībelēm – tā nav tulkota no kādiem ārzenju izdevumiem, bet tapusi

pašu spēkiem. Teksta sastādītāja ir mūsu draudzes svētdienas skolas vadītāja Laila Čakare, bet krāšņo, oriģinālo un rokkrastos tik atšķirīgo ilustrāciju autori ir dažādu konfesiju svētdienas skolu, mākslas skolu, kā arī vispārīzglītojošo skolu bērni no visas Latvijas. "Bērnū Bībelē" ietverti nozīmīgākie Vecās un Jaunās Derības stāsti. Tiem pievienoti jautājumi, kurus pārdomājot, tiks rosināta dziļāka Bībeles stāstu izpratne. Turklāt katru stāstu papildina arī bērnu izteikumi par tajā aprakstītajiem notikumiem.

Kā tad tika atrasti un izraudzīti

"Bērnū Bībelē" ievietotie zīmējumi? Viss sākās jau 2002. gada rudenī, kad Latvijas Bībeles biedrība izsludināja zīmējumu konkursu "Mans mīļākais Bībeles stāsts". Konkursā ar saviem darbiem piedalījās vairāk nekā 650 bērni. Darbu bija daudz, tomēr grāmatas mākslinieciskajai noformētajai Agatai Muzei neizdevās no tiem piemeklēt zīmējumus pilnīgi visiem Bībeles stāstiem, jo bērni bija izvēlējušies attēlot savus mīļākos un bieži vien arī populārākos Bībeles stāstus. Zīmējumu pietrūka septiņiem stāstiem. Šos zīmējumus pēc Lailas Čakares lūguma uzzīmēja Krišjānis Kalniņš – mūsu draudzes svētdienas skolas audzēknis.

Aizvadītā gada 15. decembrī notika "Bērnū Bībeles" prezentācija, kurā skanēja pateicības vārdi tiem, kas atbalstījuši grāmatas izdošanu. Tika sveikti visi zīmējumu autori, to noformētāja, kā arī grāmatas sastādītāja, un katrs dāvanā saņēma pa "Bērnū Bībeli".

Grāmatas teksta sastādītāja Laila Čakare un mākslinieciskā noformētāja Agata Muze